

ски гжсокъ продавамъ!

Единъ търговецъ далъ две жълтици на сладкарчето и взелъ гжсока. Сладкарчето се върнало при палата.

— Дайте тая жълтица на царя? — рекло то на слугитѣ. — Продадохъ гжсока за две жълтици, а моитѣ банички струватъ само една. Тази се пада на царя. Дайте му я! Азъ съмъ честенъ човѣкъ. Чуждо не вземамъ.

Занесли слугитѣ жълтицата на царя и му съобщили, че сладкарчето продало царския гжсокъ.

— Какво? — извикалъ царьтъ. — Какъ е посмѣло! Хвърлете го въ избата! Да се благодаримъ на Бога, че е малъкъ, инакъ въ затвора ще го изпратя! Я го вижъ ти!

Затворили слугитѣ сладкарчето въ избата. Тамъ билъ и обущаря, който направилъ златнитѣ обуща на царя. Два дни вече той ковалъ и чукалъ, мжчилъ се да ги разшири, а все не успѣвалъ.

Седнало сладкарчето до него и заклатило тжжно глава.

— Лошо, чичо! На тоя свѣтъ човѣкъ съ четири очи трѣбва да гледа, отъ всичко да се пази. Но най-много трѣбва да се пази отъ гжскитѣ. Всичкото зло на свѣта отъ гжскитѣ иде!

— Смѣй се ти! — отговорилъ обущарьтъ. — Но ако азъ до утре не разширя тия обуща, ще ме погубятъ. И това ще стане. Обущата не могатъ да се поправятъ.

— Ама истина ли е това, чичо! Тогава да измислимъ нѣщо да те спасимъ! Ето, дойде ми на ума! Ще изпълнявашъ ли всичко, каквото ти кажа?

— Ще изпълнявамъ.

— Хайде да измѣсимъ банички!

— Защо ни сж банички?

— Ще видишъ!

Въ царската изба имало всичко. И брашно, и масло, и яйца, и захаръ, и пещъ. Омѣсило сладкарчето баничкитѣ както то си знаело. Обущарьтъ наклакъ пещьта и до сутриньта баничкитѣ били готови.

— Слушай! — рекло сладкарчето. — Сега преди да те погубятъ, ще те попитатъ кое ти е последното желание. Ти кажи: „Искамъ царьтъ да хапне една отъ моитѣ банички.“

Тѣй и станало. Попитали обущаря кое е последното му желание, и той отговорилъ както момчето го научило.

— Брей, чуденъ човѣкъ! — извикалъ царьтъ. — Какво глупаво желание! Е, хайде дайте баничкитѣ!